

Miguel Ángel Fernández Ordóñez, conegut també per **MAFO**, és el Governador del Banco de España que no va prevenir l'esclat de la bombolla immobiliària; que no va recriminar en cap moment la bogeria del doble endeutament que suposava el crèdit a dojo donat pels bancs a la gent i, temps després, per l'Estat (la gent) als bancs; que no va alertar de l'inici de la crisi quan Zapatero la negava; que va callar deliberadament les esmolades tisorades (reformes en diuen) que a la bestreta ja sabien que havien de cometre al·legant un ajust del dèficit públic, amb la voraç connivència d'uns déus, els mercats, que vampiritzen el deute espanyol i que són, en la pràctica, un estat d'excepció permanent, per no dir dictadura; que ha sigut un dels principals instigadors de la denigrant i eixorca reforma laboral; que, com a Governador, ha dut a un caòtic desgovern financer moltes caixes d'estalvis i bancs... Doncs bé, després de tot això, aquest senyor, MAFO, és encara Governador i, en volta d'assumir la seua incompetència, conserva intacta la refinada desvergonya d'amorrar-se a un faristol i, davant de les càmeres ibèriques, en la cara de tots els treballadors, gargalleja amb impunitat el pronunciament militar que reclama l'endarreriment «*algunos anyitos más*» de l'edat de jubilació. O seré jo, que em calente per no res, que li tinc mania i, en fi, *mon semblable, mon frère*, no passa res, tu dorm, dorm, dorm!, que no hi ha per a tant. *Carpe diem*.